Kázání: 115. Vzkříšení

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Kázání

Vzkříšení

Христос воскрес! Воістину воскрес!

1. čtení: Žalm 118, 14 – 24

14 Hospodin je síla má i moje píseň; stal se mou spásou.
15 Ze stanů spravedlivých zní plesání nad spásou. Hospodinova pravice koná mocné činy!
16 Hospodinova pravice se vyvýšila, Hospodinova pravice koná mocné činy!

17 Nezemřu, budu žít, budu vypravovat o Hospodinových činech.
18 Hospodin mě přísně trestal, ale nevydal mě smrti.
19 Brány spravedlnosti mi otevřete, vejdu jimi vzdávat chválu Hospodinu.
20 Toto je Hospodinova brána, skrze ni vcházejí spravedliví.

21 Tobě vzdávám chválu, žes mi odpověděl; stal ses mou spásou.
22 Kámen, jejž zavrhli stavitelé, stal se kamenem úhelným.
23 Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky.
24 Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.

2. čtení: Jan 20, 1 – 18

1 První den po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen.
2 Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“

3 Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu.
4 Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první.
5 Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel.

6 Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna,
7 ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě.
8 Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil.
9 Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých.
10 Oba učedníci se pak vrátili domů.

11 Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu
12 a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou.

13 Otázali se Marie: „Proč pláčeš? “ Odpověděla jim: „Odnesli mého Pána a nevím, kam ho položili.“
14 Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on.

15 Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“
16 Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘.

17 Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim,

že vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“
18 Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“

Konec dobrý, všechno dobré. Ježíš, v pátek nespravedlivě ukřižovaný, dnes k ránu zase ožil, život zvítězil a smrt je poražena.

A venku po nepřívětivé zimě celá příroda zase ožila a my lidé máme opět lepší náladu, klouby přestaly bolet a vrátila se nám chuť do života. Zbývá jenom ještě dát si velikonočního beránka z Lidlu, připravit kindr vajíčka na zítřejší pomlázku, uložit zimní věci do skříně a hurá, je tu jaro!

Tak takhle nějak, sestry a bratři, by se, podle toho, co je slyšet v rádiu, vidět v televizi nebo co se píše v nejrůznějších tiskovinách, daly stručně popsat Velikonoce v Česku v roce 2022. Oprášené zbytky lidových zvyků a posbírané střípky z biblického příběhu, to všechno poslepované optimismem vyvěrajícím z jarního oteplení a probuzené přírody.

Možná to teď tak trochu vypadá, že si stěžuji a zbytek kázání budu obyvatelstvo za tenhle pohansko-křesťanský mišmaš kárat. Ne, opravdu se k ničemu takovému nechystám. Nemám nic proti čokoládovým zajíčkům nebo umně vypleteným pomlázkám.

Když na to přijde, klidně naše vnučky vyšupám, jenom mám trošku obavu, abychom s tím veselým slavením jara nepřeslechli, že někdo pláče.

„Marie stála venku před hrobem a plakala,“ píše Jan ve svém evangeliu o nedělním velikonočním ránu.

Není se co divit. Věřila, že Ježíš změní její úděl, že změní úděl celého národa, že s ním konečně zmizí příkoří, nespravedlnost a násilí, že on bude ten, kdo celou společnost a celý svět nově uspořádá, že s ním jednou provždy přijde pokoj a mír.

Nyní stojí u Ježíšova hrobu, a co víc, ten hrob je prázdný, tělo zmizelo a vypadá to, že za to mohou ti, co Ježíše ukřižovali, vypadá to, že chtějí vymazat jakoukoli jeho památku.

A Marie pláče a kdo chce vzít Velikonoce vážně, nemůže tenhle pláč neslyšet. Marie pláče nejen sama za sebe, pláče za všechny, kteří ztratili naději a nevědí, co dál.

Marie pláče, pláče i za ty, kdo ztratili své nejbližší při neospravedlnitelné invazi ruských vojsk na Ukrajinu.

Marie pláče a právě při tom pláči v hrobě najednou uvidí dva anděly. Ne, tohle není náhoda. Musí v tom být nějaká zákonitost.

Andělé jsou totiž nejčastěji k vidění právě tehdy, když máte oči zalité slzami, jinak si jich obvykle nevšimnete. Vůbec nemusí mít žádná křídla, vlastně vypadají jako lidé.

Poznáte je podle toho, že jsou vám ve vašem žalu nečekaně nablízku, a nemusí hned dělat nějaké zázraky, stačí, že jsou vedle vás, vnímají váš smutek a nenásilně se vám snaží pomoci, abyste to nevzdali, abyste se v slzách neutopili.

Díky Bohu za všechny anděly, kteří v těchto dnech nablízku válečným utečencům, kteří jim svou nezištnou pomocí pomáhají nést jejich trápení. Předtím jsme ani netušili, kolik takových andělů v Česku máme. Předtím nás vůbec nenapadlo, že se anděly z ničeho nic sami můžeme stát.

„Proč pláčeš?“ zeptali se oni dva andělé plačící Marie a nepatrně očima naznačili, že u hrobu není úplně sama, že za ní někdo stojí. Marie se otočí. V ranním šeru za sebou vidí nějakou postavu. Nejspíš zahradník, pomyslí si, protože kdo jiný by teď takhle časně zrána chodil na hřbitov.

Jenže zahradník to nebyl, a když ji Ježíš oslovil jménem, hned ho poznala, na nic nečekala a padla mu kolem krku. Tedy, takhle by to bylo dneska, ale tenkrát se padalo k nohám. Každopádně při tom pádu Marie Ježíšovy nohy ze všeho toho nadšení pevně sevřela a ne a ne je povolit.

Něco podobného zažil určitě každý z nás, když vám třeba někdo stiskne ruku tak upřímně, že vám vyhrknou slzy, nebo když vás někdo obejme tak přátelsky, že málem vypustíte duši.

Samozřejmě Marii rozumíme, protože když se jednomu vrátí do žil naděje, tak se často nedokáže ovládat a chce jí mít co nejvíc a jenom pro sebe. Proto Ježíš na tohle Mariino sevření reaguje slovy: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci.“

V tomhle překladu to vypadá, jakoby byl Ježíš nějaká netykavka, která o žádné objetí nestojí. Ale tak to není. Lepší překlad zní „nedrž mě,“ nebo „pusť mě“.

Vzkříšeného Ježíše si prostě nemůžeme přivlastnit, mít ho jenom sami pro sebe. Ježíš nepatří žádným křesťanům ani žádné církvi, to my všichni dohromady patříme Jemu.

V křesťanské hantýrce se tomu říká vykoupení. Dneska tomuhle slovu jen těžko rozumíme, protože žijeme v jiné době.

Vykoupení byl právnický pojem a používal se pro případy, kdy někdo vykoupil otroka a ten se tím pádem stal svobodným člověkem.

Tak takhle nějak je to s námi lidmi. Bůh nás vykoupil, abychom byli svobodní a nemuseli nadále otročit. A když se v Bibli řekne „otročit“, myslí se tím práce pro mocnosti zla, které nás za to stejně neodmění ničím jiným než zase zlem. Bůh to za nás jednou provždy vyřešil. Nyní jde o to skutečně svobodně žít.

A Marie Ježíše na jeho přání tedy pustí. Pochopila, že Spasitel musí svou pozemskou cestu uzavřít a vrátit se k nebeskému Otci. Musí tam nahoře podat o své misi zprávu a před nebeským soudem svědčit o všech zločinech, co se na Zemi dějí, a také oznámit, že zasazené zrnko budoucnosti, kdy lidé budou držet pospolu a pomáhat si, skrytě roste a kvas sounáležitosti a porozumění se nepozorovaně šíří světem.

Nový věk už začal a je jen otázkou času, kdy prostoupí vším, co známe, a naplní celou Zemi. Nebude to ale zítra ani pozítří. Proteče ještě mnoho slz, protože síly zla se své kořisti nebudou chtít jen tak vzdát. Jedno je ale jisté.

Kristovým vzkříšením už to začalo. Nyní je řada na nás, kteří jsme se společně s Marií nadechli k novému vykročení. Svět se bude měnit podle toho, jak se budeme chtít stávat anděly. Anděly, co jsou v pravou chvíli na pravém místě, co mají oči pro ty, kdo pláčou, co jsou připraveni pomoct druhým k nalezení nové naděje.

Sestry a bratři, Ježíš byl vzkříšen! Ono známé úsloví „konec dobrý, všechno dobré“ se ale v tomto případě nehodí. Velikonoce jsou spíš dobrým začátkem než koncem. Dobrý konec je teprve před námi a je na nás, abychom se do velkého Božího projektu obnovy světa zapojili.

PeČ

SPCH 17. 4. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku Baptisté – Síť víry nebo facebookovou skupinu Zpravodaj Baptisté – Síť víry